

Sygn. akt I C 460/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Dorota Walczyk

Protokolant apl. adw. Mateusz Jachimczyk

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa I. L.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od (...) S.A. na rzecz I. L. kwotę 37 000 złotych (trzydzieści siedem tysięcy) z ustawowymi odsetkami od dnia 25 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty,
2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 4567 złotych (cztery tysiące pięćset sześćdziesiąt siedem) tytułem zwrotu kosztów postępowania,
3. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia kwotę 729,07 złotych (siedemset dwadzieścia dziewięć złotych 07/100) tytułem wydatków pokrytych tymczasowo ze Skarbu Państwa, kwotę 300 (trzysta) złotych uiszczoną przez pozwanego tytułem zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego poleca zaliczyć na poczet wydatków pokrytych tymczasowo ze Skarbu Państwa.

Sygn. akt I C 460/13

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 10 grudnia 2012 r. powódka I. L. – reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika - wystąpiła przeciwko (...) Spółce akcyjnej z siedzibą w W. o zasądzenie kwoty 37.000,00 zł. wraz ustawowymi odsetkami od dnia 25 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów adwokackich według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż pozwany jest odpowiedzialny za sprawcę szkody z dnia 11 lipca 2012 r. W ramach likwidacji szkody pozwany wykonał kosztorys naprawy uszkodzonego samochodu marki J. o numerze rejestracyjnym (...) i wypłacił odszkodowanie w kwocie 80.162,23 zł, podczas gdy faktyczny koszt naprawy samochodu to kwota 119.303,28 zł. (pozew wraz z załącznikami – k 1-21).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 3 stycznia 2013 r. Referendarz Sądowy nakazał, aby pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zapłacił powódce I. L. kwotę 37.000,00 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2.979,50 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400,00 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu albo wniósł w tym terminie sprzeciw (nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 3 stycznia 2013 r. – k 22).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty złożonym w dniu 30 stycznia 2013 r. pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, iż przyznana powódce kwota odszkodowania odzwierciedla zakres szkody. Pozwany podniósł, że kwestionuje roszczenie odnośnie dalszych kosztów z tytułu naprawy pojazdu i wskazał, że sam fakt przedłożenia innej kalkulacji tych kosztów nie może stanowić podstawy do uznania zasadności takiego roszczenia. Pozwany wskazał również, że powódka bezzasadnie powołuje się na przedstawioną kalkulację, gdyż zrezygnowała ona z naprawy wg zasad i kosztów tam przedstawionych, co zdaniem pozwanego świadczy o tym, że sama nie zaakceptowała powyższej kalkulacji (sprzeciw wraz z załącznikami – k 26-51).

W piśmie procesowym złożonym w dniu 27 marca 2013 r. pełnomocnik powódki podtrzymał żądania pozwu oraz wnioski o złożenie przez pozwanego kompletnych akt osobowych, gdyż jego zdaniem załączona do sprzeciwu dokumentacja jesy wybiórcza i nie zawiera dokumentacji zdjęciowej z oględzin uszkodzonego samochodu (k 56-57).

Na podstawie zarządzenia sędziego sąd w dniu 29 marca 2013 r. zobowiązał pozwanego do złożenia akty szkody z dokumentacją zdjęciową. W dniu 9 kwietnia złożył akta szkody wraz z dokumentacją zdjęciową (pismo procesowe pozwanego – k 61).

Na terminie rozprawy wyznaczonym na dzień 22 maja 2013 r. pełnomocnik powódki popierał powództwo i wniósł o zasądzenie kosztów. Pełnomocnik pozwanego nie stawiał się (protokół z rozprawy z dnia 22 maja 2013 r. – k 66).

Na terminie rozprawy wyznaczonym na dzień 26 marca 2014 r. pełnomocnik powódki popierał powództwo i wniósł o zasądzenie kosztów. Pełnomocnik pozwanego nie stawiał się (protokół z rozprawy z dnia 22 maja 2013 r. – k 126).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka I. L. jest właścicielem pojazdu osobowego marki J. (...) L. o numerze rejestracyjnym (...). W dniu 11 lipca 2012 r. samochód marki J. (...) L. o numerze rejestracyjnym (...) został uszkodzony na skutek kolizji drogowej spowodowanej przez kierującego pojazdem marki C. (...). Samochód sprawcy był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółce Akcyjnej w W.. Po wypadku powódka zgłosiła szkodę (...) Spółce Akcyjnej w W. (okoliczności bezsporne, akta szkody – k 6).

Pozwany wszczął postępowanie likwidacyjne i zlecił wykonanie kalkulacji naprawy pojazdu powódki. Kosztorys naprawy pojazdu powoda oszacowano na kwotę 80.162,23 zł z VAT i w tej kwocie pozwany wypłacił powódce odszkodowanie (kalkulacja naprawy k 47-50).

Koszt naprawy uszkodzeń pojazdu J. (...) o numerze rejestracyjnym (...) powstałych w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 11 lipca 2012 r. wynosi 120.939,68 zł.

(opinia biegłego – k . 80- 92).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, których prawdziwość nie była przez strony kwestionowana i nie budziła także wątpliwości Sądu.

Powyższy stan faktyczny generalnie nie był sporny między stronami. Sporna była tylko wysokość kosztów naprawy pojazdu powódki, a co za tym idzie, czy powódce należy się od pozwanego dodatkowe odszkodowanie. Strony zajmowały w tych kwestiach przeciwne stanowiska, podnosząc jak w pozwie, w sprzeciwie od nakazu zapłaty i stanowiskach złożonych na rozprawie.

Ponieważ kwestią sporną była wysokość kosztów naprawy pojazdu powódki, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego do spraw techniki samochodowej na okoliczność ustalenia kosztów naprawy pojazdu marki J. (...) L. o numerze rejestracyjnym (...) na dzień 11 lipca 2012 r. w systemie A., według cen części zamiennych i średnich cen robocizny dla warsztatów rzemieślniczych na terenie W..

Biegły sądowy z zakresu techniki samochodowej, wyceny wartości oraz kosztów i jakości napraw pojazdów samochodowych w sporządzonej opinii wskazał, że przywrócenie stanu technicznego samochodu do stanu sprzed kolizji wymaga zastosowania oryginalnych części zamiennych oraz prac mechaniczono-blacharskich i lakierniczych, i koszt naprawy powypadkowej pojazdu marki J. (...) L. o numerze rejestracyjnym (...) w systemie A. wynosi 120.939,68 zł.

Przedmiotowa opinia została doręczona stronom. Strony nie zgłosiły do niej zastrzeżeń.

Wobec zakresu sporu w niniejszym postępowaniu zasadniczym dowodem był dowód z opinii biegłego sądowego. Sąd przyjął opinię złożoną przez biegłego za bezstronny i wiarygodny dowód w sprawie. W ocenie Sądu, opinia jest przekonująca, wyczerpująco uzasadniona, rzetelna, pełna i pozwala w sposób jednoznaczny ustalić okoliczności wymagające wiedzy specjalnej. Sąd nie doszukał się więc żadnych przesłanek, które podważałyby prawidłowość ustaleń biegłego. Tym samym, w ocenie Sądu opinia stanowi istotny i obiektywny dowód w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na całościowe uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 415 k.c., kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Definicja szkody sprowadza się do ujemnych dolegliwości powstałych w wyniku czyjegoś bezprawnego działania i - przy szkodzie o charakterze materialnym - dotyczy przede wszystkim uszczerbku powstałego w majątku poszkodowanego.

Stosowanie do dyspozycji art. 361 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Przy czym, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządono.

Jak natomiast stanowi art. 363 § 1 k.c., naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże, gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Z powyższego jednoznacznie wynika, że szkoda sprowadza się do ogółu dolegliwości powstałych w wyniku uszczuplenia majątku poszkodowanego. Co do zasady odpowiedzialność odszkodowawcza spoczywa wówczas na sprawcy powodującego ją zdarzenia.

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Z kolei w myśl art. 822 § 1 i § 4 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Przy czym, uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Z treści przywołanego przepisu wynika więc, że w przypadku objęcia pojazdu sprawcy wypadku umową odpowiedzialności cywilnej, odszkodowanie to powinien wypłacić ubezpieczyciel. Jest to odstępstwo od zasady osobistej odpowiedzialności sprawcy, ograniczone jednak wysokością sumy ubezpieczenia. Wynika ona jednoznacznie z treści art. 415 k.c., który stanowi, że kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, nie ulega wątpliwości, że powódka poniosła szkodę, gdyż w wyniku kolizji drogowej w dniu 11 lipca 2012 r. uległ uszkodzeniu należący do niej pojazd marki J. (...) L. o numerze rejestracyjnym (...). Nie ulega również wątpliwości, że pozwany ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą z tego tytułu. Bezspeczne

jest również, że pozwany przyznał i wypłacił powódce odszkodowanie - odpowiadające ustalonym przez niego kosztom naprawy pojazdu - w kwocie 80.162,23 zł.

Kwestią sporną, kluczową dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy było ustalenie wysokości uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu powódki, a co za tym idzie wysokości odszkodowania należnego powódce od pozwanego. Decydujące znaczenie miała w tej kwestii opinia pisemna biegłego sądowego, która pozwoliła w sposób nie budzący żadnych wątpliwości odpowiedzieć na kluczowe dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy pytania.

Zdaniem Sądu, roszczenie o świadczenia należne od ubezpieczyciela z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne już z chwilą wyrządzenia poszkodowanemu szkody i nie jest uzależnione od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy samochodu i czy w ogóle zamierza go naprawić. Niezależnie zatem od tego, czy poszkodowany naprawił uszkodzony w wypadku pojazd, należy mu się od zakładu ubezpieczeń odszkodowanie. Wysokość zaś odszkodowania ma odpowiadać kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku. Przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Efekt w postaci naprawienia osiągnięty zostaje wtedy, gdy w wyniku prac naprawczych uszkodzony samochód doprowadzony zostaje do stanu technicznej używalności odpowiadającej stanowi przed uszkodzeniem.

Jak wynika zaś z opinii biegłego przywrócenie stanu technicznego samochodu do stanu sprzed kolizji wymaga zastosowania oryginalnych części zamiennych oraz prac mechaniczono-blaharskich i lakierniczych, i koszt naprawy powypadkowej pojazdu marki J. (...) L. o numerze rejestracyjnym (...) wynosi 120.939,68 zł.

Zdaniem Sądu biorąc pod uwagę powyższe ustalenia biegłego oraz fakt, iż pojazd powódki w dacie wypadku był pojazdem dwuletnim, to zasadne jest przyznanie i wypłacenie powódce odszkodowania odpowiadającego kosztom naprawy należącego do niej pojazdu przy użyciu oryginalnych części zamiennych. W związku z tym, powódka winna otrzymać kwotę stanowiącą różnicę pomiędzy kwotą przyznaną jej przez pozwanego, a kwotą wynikającą z opinii biegłego. Przy czym, ponieważ dochodzona przez powódkę kwota jest niższa niż kwota ustalona przez Sąd, biorąc pod uwagę ww. art. 321 k.p.c., zasądził na rzecz powódki kwotę zgodnie z jej żądaniem, tj. kwotę 37.000,00 zł.

O odsetkach Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 481 k.c. W myśl powołanego przepisu, jeśli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może zadać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Przy zasądzeniu należności głównej, a więc po wykazaniu samej zasadności roszczenia, odsetki za czas opóźnienia przysługują z mocy samej ustawy, stanowiąc swego rodzaju sankcję wobec niespełnienia świadczenia w terminie. Wobec wyraźnego żądania pozwu, oddalenie powództwa w części dotyczącej odsetek nie znajdowałoby uzasadnienia. W związku z tym, Sąd zasądził odsetki zgodnie z żądaniem pozwu. Pozwany nie kwestionował daty od której powódka domagała się przedmiotowych odsetek.

Należy zaznaczyć, iż podstawową zasadą dotyczącą kosztów procesu jest zasada odpowiedzialności za wynik postępowania. Stosownie do art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Powódka obowiązana była na podstawie ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, uiścić opłatę stosunkową do pozwu w kwocie 1850,00 zł. Kosztami niezbędnymi poniesionymi przez powódkę w toku procesu były także koszty zastępstwa procesowego reprezentującego ją pełnomocnika ustalone w oparciu o § 6 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Ponadto na koszt procesowy składa się także opłata od dokumentu pełnomocnictwa w kwocie 51 zł. Uiszczenie tej opłaty stanowi bowiem dopełnienie wymagania przewidzianego w obowiązujących przepisach prawa i jest zarazem warunkiem formalnoprawnej zgodności sporządzenia dokumentu pełnomocnictwa z prawem. Tym samym, uiszczenie opłaty od dokumentu stwierdzającego ustanowienie pełnomocnika jest poniesieniem wydatku, który z obiektywnego punktu widzenia jest konieczny do realizacji praw strony w postępowaniu sądowym. Na koszty poniesione przez powódkę składała

się także kwota 300,00 zł. uiszczona w trybie art. 130⁴ k.p.c. Stosownie bowiem do dyspozycji art. 130⁴ k.p.c. to strona, która wnosi o podjęcie czynności połączonej z wydatkami, obowiązana jest uiścić zaliczkę na ich pokrycie w wysokości i terminie oznaczonym przez Sąd, albowiem Sąd w razie nieuiszczenia zaliczki pominię czynność połączoną z wydatkami. W związku z tym, Sąd mając na względzie fakt, iż pozwany przegrał sprawę, zasądził na rzecz powódki od pozwanego kwotę 5.180,50 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu.

W przedmiotowej sprawie Sąd przyznał biegłemu sądowemu wynagrodzenie za sporządzenie opinii w sprawie w kwocie 1029,07 zł i przedmiotową kwotę tymczasowo wypłacił ze Skarbu Państwa. Zgodnie z art. 113 ust. 1 i 4 ustawy z dnia z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. W związku z tym, Sąd nakazał pobrać od pozwanego ww. kwotę przyznaną tytułem wynagrodzenia biegłego po obniżeniu ją kwotą 300 zł uiszczoną przez pozwanego tytułem zaliczki.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.